

Arrest

nr. 175 496 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kullaj (gemeente Postribë, district Shkodër) en bent u Albanees staatsburger. U was nog heel jong toen volgens wet 7501 andere families de gronden van uw familie in beslag wilden nemen, maar uw vader heeft dat nooit toegelaten. Tussen 1994 en 1996 bood uw vader een goede vriend, Z. E. (...), onderdak aan omdat zijn familie in conflict lag met een andere familie. Van 1996 tot 2010 woonde u het grootste deel van de tijd in Griekenland. U

keerde in 2010 definitief naar Albanië terug omdat de werksituatie in Griekenland niet meer zo gunstig was. Vanaf 2011 begonnen jullie dreigbrieven te krijgen. Het waren uw moeder, B. B. (...) (O.V. (...)), en uw echtgenote, R. B. (...) (O.V. (...)), die de anonieme brieven op de binnenkoer van jullie huis vonden. Zij zorgden ervoor dat die brieven onmiddellijk werden vernietigd. In de brieven stond dat jullie jarenlang onderdak hadden gegeven aan de beste vriend van uw vader en dat ze op jullie wraak zouden nemen. Jullie vermoeden dan ook dat die brieven verstuurd werden door leden van de familie S. (...), de vijand van Z. E. (...). Op 17 augustus 2014 werd u op de markt van Shkodër beschoten door een onbekende. U raakte gewond aan uw voet en moest een maand in het ziekenhuis blijven. Hoewel u leden van de familie S. (...) verdacht van die schietpartij, uitte u uw vermoedens niet aan de politie. Omdat de bedreigingen niet stopten, besloot u op 19 augustus 2015 Albanië te verlaten en naar België te komen. U vertrok zonder uw gezin en ouders omdat u eerst voor hen opvang wilde zoeken in België alvorens hen ook te laten komen. Uiteindelijk kwamen zij ook en jullie vroegen allen samen op 23 oktober 2015 asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, d.d. 12 augustus 2010; het paspoort van uw kinderen, d.d. 13 oktober 2015; en uw identiteitskaart, d.d. 27 april 2009.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw vader, B. K. (...), werden uiteengezet. In het kader van de asielaanvraag van uw vader werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft de door jullie aangehaalde problemen met leden van de familie M. S. (...) ten gevolge van het feit dat u van 1994 tot 1996 onderdak geboden zou hebben aan Z. E. (...), dient gewezen te worden op een aantal elementen die maken dat er aan dit door jullie aangehaalde asielmotief geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo duikt er vooreerst een voorname tegenstrijdigheid op tussen uw verklaringen en die van uw zoon wat betreft het tijdstip dat de eerste dreigbrief kwam. U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u de eerste dreigbrief kreeg begin 2014 en de laatste in september 2015 (CGVS, p. 12-13). Uw zoon situeerde de eerste dreigbrief evenwel in het jaar 2011. Hij stelde ook duidelijk dat u ervan op de hoogte was dat er al sinds 2011 brieven kwamen (CGVS zoon, p. 9). Na confrontatie met uw verklaringen stelde uw zoon dat u het wel wist, maar dat u, gezien uw leeftijd, wel veel vergeet (CGVS zoon, p. 14). Deze uitleg overtuigt, gezien de duidelijke verklaringen die u aflegde, geenszins. Uw echtgenote beweerde dan weer dat de dreigbrieven begonnen te komen na de schietpartij op jullie zoon, i.e. na 17 augustus 2014 (CGVS echtgenote, p. 6), wat andermaal een andere versie is. Volledigheidshalve kan hier nog worden toegevoegd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u tussen 1996 en 2014 anonieme dreigbrieven ontving en er met geen woord repte over een dreigbrief in september 2015 (vragenlijst DVZ d.d. 16 november 2015, vraag 3.5). Tevens is het zeer onwaarschijnlijk te noemen dat uw echtgenote de naam van 'jullie vijand' niet zou kennen (CGVS echtgenote, p. 6).

Verder slaagde u er niet in ook maar één van de vele dreigbrieven die u zou hebben ontvangen neer te leggen. U verklaarde dat uw echtgenote en schoondochter die brieven telkens onmiddellijk vernielden (CGVS, p. 13; CGVS echtgenote, p. 6-7; CGVS zoon, p. 9; CGVS schoondochter, p. 7). Dat u geen enkele dreigbrief kon neerleggen is uiterst opmerkelijk aangezien de laatste dreigbrief volgens uw verklaringen gekomen zou zijn in september 2015 en uw zoon reeds sinds augustus 2015 in België was met de intentie asiel aan te vragen naar aanleiding van de bedreigingen die jullie ontvingen. Dat u hét bewijs van die bedreigingen alsnog heeft vernietigd omdat u dacht dat een brief zonder stempel niet zo belangrijk was (CGVS, p. 14), is dan ook geenszins een overtuigende uitleg. Ook wat betreft het schietincident op uw zoon kon u geen enkel concreet, bewijskrachtig begin van bewijs neerleggen. Noch een afschrift van de verklaringen van uw zoon op het moment zelf afgenomen door agenten in het ziekenhuis, noch attesten van de verzorging van uw zoon gedurende een maand in het ziekenhuis kon u op het Commissariaat-generaal neerleggen (CGVS, p. 15-16). U legde wel twee attesten neer van het ziekenhuis van Shkodër, uitgereikt na de opname van uw zoon, op 19 oktober 2014 en 12 februari 2016. Echter, dit zijn geen authentieke documenten, maar wel kleurenkopieën waarbij de stempel mee gekopieerd is en zonder enige overtuigende officiële hoofdding. Bovendien verschilt de handtekening van de persoon die beide attesten zou hebben opgesteld aanzienlijk, ofschoon het één en dezelfde persoon betreft. Over de twee politieverklaringen van het politiecommissariaat van Shkodër d.d. 16 mei 2015 en 12 februari 2016 kunnen dezelfde opmerkingen worden gemaakt. Deze documenten zijn eveneens kleurenkopieën waarbij de stempels duidelijk gekopieerd zijn. Ze werden opgesteld na het incident en bevatten geen verklaringen van uw zoon. De handtekening op deze documenten is dan weer zo goed als identiek aan de handtekening op het document d.d. 12 februari 2016 van het ziekenhuis

van Shkodër, ofschoon het hier wel gaat om twee verschillende personen. Het is ook hoegenaamd niet aannemelijk dat de politie zich zou bezighouden met het uitreiken van dergelijke attesten waarin ze verklaringen opneemt van een persoon die zegt de hij gedwongen is naar het buitenland te vertrekken. Aangaande de verklaring van de verzoeningscommissie dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat een onderzoek van de Albanese staatspolitie heeft uitgewezen dat de verzoeningscommissie Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqiperise veelvuldig attesten over het bestaan van een bloedwraak uitreikte die in de meeste gevallen vals bleken te zijn en waarbij de betrokken personen in werkelijkheid niet in bloedwraak verwickeld bleken. Aldus biedt ook dit attest geen overtuigend begin van bewijs van de door u beweerde problemen met leden van de familie S. (...), die in het verlengde zouden liggen van een bloedwraak tussen de families S. (...) en (...).

Gelet op alle bovenvermelde elementen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door jullie aangehaalde problemen met leden van de familie S. (...).

U haalt voorts nog aan problemen te vrezen met andere families uit uw dorp in het kader van een grondconflict. Zolang u geen compensatie van de staat krijgt voor de gronden die uw familie werden ontnomen tijdens het communisme, staat u de personen aan wie uw grond werd toegewezen in de jaren '90 niet toe het land te bewerken (CGVS, p. 16-21). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt inderdaad dat tijdens het communistische regime onder Hoxha privé-eigendommen niet bestonden en gronden verdeeld werden. In de jaren 1990 vonden er hervormingen plaats en werd wet 7501 van kracht, gebaseerd op het principe dat het land toebehoort aan zij die het bewerken en waarvan verwacht werd dat deze ervoor zou zorgen dat voormalige eigenaars de eigendommen weer in handen zouden krijgen. De hervormingen konden dit evenwel niet realiseren en wet 7501 blijkt een van de meest betwistbare hervormingen te zijn geworden. Sinds 2004 werden er door de Albanese staat verschillende wetten aangenomen om deze landdisputen uit te klaren en schadevergoedingen uit te keren. Nadat landeigenaars een beroep deden op het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in Straatsburg, werd de Albanese staat in gebreke gesteld en werden er aanbevelingen geformuleerd betreffende de teruggave en compensatie van eigendommen. De huidige regering, aan de macht sinds 2013, heeft haar betrokkenheid geuit ten aanzien van het EHRM, heeft een actieplan opgesteld voor de uitvoering van het vonnis en heeft hier een budget voor gereserveerd. Uit deze informatie blijkt dat de huidige regering het probleem rond de landdisputen serieus neemt en stappen onderneemt om het vonnis van het EHRM op te volgen en schadevergoedingen uit te betalen. Uit niets in uw verklaringen blijkt dat u het dispuut met de andere families rond uw eigendom niet via officiële kanalen zou kunnen regelen en geen compensatievergoeding uitgekeerd zou kunnen krijgen. U verklaarde weliswaar stappen te hebben ondernomen om uw grond officieel terug te krijgen door regelmatig langs te gaan bij de gemeente en het kadaster, waar u te horen kreeg dat de autoriteiten daar niets aan zullen doen. U heeft evenwel vooralsnog geen juridische procedure opgestart (CGVS, p. 17). Het is dan ook voorbarig te stellen dat, gelet op bovenstaande informatie, de regering al jarenlang zegt dat ze een compensatie zal betalen maar dat er uiteindelijk niets gebeurt (CGVS, p. 18).

Nu de families die volgens de staat uw grond mogen bewerken, wat u hen al ruim twintig jaar verhindert, btw moeten betalen op die grond en aldus beginnen te eisen dat u hen daadwerkelijk de grond laat bewerken, vreest u voor incidenten waarbij u verwond zou kunnen geraken (CGVS, p. 19-20). De ernst van deze vrees staat evenwel op de helling daar u eind 2015 vrijwillig met uw echtgenote terugkeerde naar uw huis in Albanië (CGVS, p. 6). Hoe dan ook betreffen dergelijke conflicten problemen van louter gemeenrechtelijke aard die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Bovendien heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u, indien er dergelijke conflicten zouden uitbreken tussen u en andere families in het dorp, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Albanië hierom een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaring waarom u niet bij de Albanese politie terecht zou kunnen, namelijk dat de politie redeneert volgens de wet 7501, is vooreerst achterhaald – uw laatste klacht dateert immers van 1993 – en slaat bovendien nergens op (CGVS, p. 20-21). De politie kan inderdaad geen uitspraak doen over een herverdeling van landeigendom, maar kan wel optreden bij eventuele conflicten / veiligheidsincidenten daarrond. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt nog dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen

worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling en het feit dat u gepensioneerd bent, staan niet ter discussie. Ook aan de vervolging van uw vader onder het communisme, wordt niet getwijfeld. Aan de door uzelf geschreven verklaringen kan geen enkele objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het attest van de gemeente Shkodër d.d. 11 februari 2016 werd opgemaakt op uw vraag en mist derhalve eveneens de nodige objectieve bewijswaarde. Hoe dan ook wordt aan uw verklaringen dat uw familiegrond werd herverdeeld op zich niet getwijfeld. De overige attesten kwamen hierboven reeds aan bod."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort, het paspoort van uw kinderen en uw identiteitskaart doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Aan uw identiteit en nationaliteit en deze van uw kinderen wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Kullaj (gemeente Postribë, district Shkodër) en bent u Albanees staatsburger. Uw schoonvader, K. B. (...) (O.V. (...)), bood vele jaren geleden onderdak aan zijn beste vriend, Z. (...). Sinds 2011 kregen jullie regelmatig anonieme dreigbrieven. U vond die dreigbrieven 's morgens in de tuin en u vernietigde ze zodat uw dochter ze niet zou zien. Op 17 augustus 2014 werd uw echtgenoot, A. B. (...) (O.V. (...)), neergeschoten op de markt van Shkodër. Hij raakte gewond aan zijn voet. Jullie vermoeden dat de tegenpartij van de vriend van uw schoonvader, de familie van M. S. (...), achter dit alles zat. Omdat de bedreigingen niet ophielden, vertrok uw echtgenoot naar België, waar hij opvang voor u en de kinderen en uw schoonouders zou regelen. U, de kinderen en uw schoonouders verlieten dan zelf op 19 oktober 2015 Albanië. Op 23 oktober 2015 vroegen jullie allen samen in België asiel aan.

U bent in het bezit van uw paspoort, d.d. 13 oktober 2015, en uw identiteitskaart, d.d. 27 april 2009.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw schoonvader, B. K. (...), werden uiteengezet. In het kader van de asielaanvraag van uw schoonvader werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat betreft de door jullie aangehaalde problemen met leden van de familie M. S. (...) ten gevolge van het feit dat u van 1994 tot 1996 onderdak geboden zou hebben aan Z. E. (...), dient gewezen te worden op een aantal elementen die maken dat er aan dit door jullie aangehaalde asielmotief geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo duikt er vooreerst een voorname tegenstrijdigheid op tussen uw verklaringen en die van uw zoon wat betreft het tijdstip dat de eerste dreigbrief kwam. U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u de eerste dreigbrief kreeg begin 2014 en de laatste in september 2015 (CGVS, p. 12-13). Uw zoon situeerde de eerste dreigbrief evenwel in het jaar 2011. Hij stelde ook duidelijk dat u ervan op de hoogte was dat er al sinds 2011 brieven kwamen (CGVS zoon, p. 9). Na confrontatie met uw verklaringen stelde uw zoon dat u het wel wist, maar dat u, gezien uw leeftijd, wel veel vergeet (CGVS zoon, p. 14). Deze uitleg overtuigt, gezien de duidelijke verklaringen die u aflegde, geenszins. Uw echtgenote beweerde dan weer dat de dreigbrieven begonnen te komen na de schietpartij op jullie zoon, i.e. na 17 augustus 2014 (CGVS echtgenote, p. 6), wat andermaal een andere versie is. Volledigheidshalve kan hier nog worden toegevoegd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u tussen 1996 en 2014 anonieme dreigbrieven ontving en er met geen

woord repte over een dreigbrief in september 2015 (vragenlijst DVZ d.d. 16 november 2015, vraag 3.5). Tevens is het zeer onwaarschijnlijk te noemen dat uw echtgenote de naam van 'jullie vijand' niet zou kennen (CGVS echtgenote, p. 6).

Verder slaagde u er niet in ook maar één van de vele dreigbrieven die u zou hebben ontvangen neer te leggen. U verklaarde dat uw echtgenote en schoondochter die brieven telkens onmiddellijk vernielden (CGVS, p. 13; CGVS echtgenote, p. 6-7; CGVS zoon, p. 9; CGVS schoondochter, p. 7). Dat u geen enkele dreigbrief kon neerleggen is uiterst opmerkelijk aangezien de laatste dreigbrief volgens uw verklaringen gekomen zou zijn in september 2015 en uw zoon reeds sinds augustus 2015 in België was met de intentie asiel aan te vragen naar aanleiding van de bedreigingen die jullie ontvingen. Dat u hét bewijs van die bedreigingen alsnog heeft vernietigd omdat u dacht dat een brief zonder stempel niet zo belangrijk was (CGVS, p. 14), is dan ook geenszins een overtuigende uitleg. Ook wat betreft het schietincident op uw zoon kon u geen enkel concreet, bewijskrachtig begin van bewijs neerleggen. Noch een afschrift van de verklaringen van uw zoon op het moment zelf afgenomen door agenten in het ziekenhuis, noch attesten van de verzorging van uw zoon gedurende een maand in het ziekenhuis kon u op het Commissariaat-generaal neerleggen (CGVS, p. 15-16). U legde wel twee attesten neer van het ziekenhuis van Shkodër, uitgereikt na de opname van uw zoon, op 19 oktober 2014 en 12 februari 2016. Echter, dit zijn geen authentieke documenten, maar wel kleurenkopies waarbij de stempel mee gekopieerd is en zonder enige overtuigende officiële hoofdding. Bovendien verschilt de handtekening van de persoon die beide attesten zou hebben opgesteld aanzienlijk, ofschoon het één en dezelfde persoon betreft. Over de twee politieverklaringen van het politiecommissariaat van Shkodër d.d. 16 mei 2015 en 12 februari 2016 kunnen dezelfde opmerkingen worden gemaakt. Deze documenten zijn eveneens kleurenkopies waarbij de stempels duidelijk gekopieerd zijn. Ze werden opgesteld na het incident en bevatten geen verklaringen van uw zoon. De handtekening op deze documenten is dan weer zo goed als identiek aan de handtekening op het document d.d. 12 februari 2016 van het ziekenhuis van Shkodër, ofschoon het hier wel gaat om twee verschillende personen. Het is ook hoegenaamd niet aannemelijk dat de politie zich zou bezighouden met het uitreiken van dergelijke attesten waarin ze verklaringen opneemt van een persoon die zegt de hij gedwongen is naar het buitenland te vertrekken. Aangaande de verklaring van de verzoeningscommissie dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat een onderzoek van de Albanese staatspolitie heeft uitgewezen dat de verzoeningscommissie Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqiperise veelvuldig attesten over het bestaan van een bloedwraak uitreikte die in de meeste gevallen vals bleken te zijn en waarbij de betrokken personen in werkelijkheid niet in bloedwraak verwickeld bleken. Aldus biedt ook dit attest geen overtuigend begin van bewijs van de door u beweerde problemen met leden van de familie S. (...), die in het verlengde zouden liggen van een bloedwraak tussen de families S. (...) en E. (...).

Gelet op alle bovenvermelde elementen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door jullie aangehaalde problemen met leden van de familie S. (...).

U haalt voorts nog aan problemen te vrezen met andere families uit uw dorp in het kader van een grondconflict. Zolang u geen compensatie van de staat krijgt voor de gronden die uw familie werden ontnomen tijdens het communisme, staat u de personen aan wie uw grond werd toegewezen in de jaren '90 niet toe het land te bewerken (CGVS, p. 16-21). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt inderdaad dat tijdens het communistische regime onder Hoxha privé-eigendommen niet bestonden en gronden verdeeld werden. In de jaren 1990 vonden er hervormingen plaats en werd wet 7501 van kracht, gebaseerd op het principe dat het land toebehoort aan zij die het bewerken en waarvan verwacht werd dat deze ervoor zou zorgen dat voormalige eigenaars de eigendommen weer in handen zouden krijgen. De hervormingen konden dit evenwel niet realiseren en wet 7501 blijkt een van de meest betwistbare hervormingen te zijn geworden. Sinds 2004 werden er door de Albanese staat verschillende wetten aangenomen om deze landdisputen uit te klaren en schadevergoedingen uit te keren. Nadat landeigenaars een beroep deden op het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in Straatsburg, werd de Albanese staat in gebreke gesteld en werden er aanbevelingen geformuleerd betreffende de teruggave en compensatie van eigendommen. De huidige regering, aan de macht sinds 2013, heeft haar betrokkenheid geuit ten aanzien van het EHRM, heeft een actieplan opgesteld voor de uitvoering van het vonnis en heeft hier een budget voor gereserveerd. Uit deze informatie blijkt dat de huidige regering het probleem rond de landdisputen serieus neemt en stappen onderneemt om het vonnis van het EHRM op te volgen en schadevergoedingen uit te betalen. Uit niets in uw verklaringen blijkt dat u het dispuut met de andere families rond uw eigendom niet via officiële kanalen zou kunnen regelen en geen compensatievergoeding uitgekeerd zou kunnen krijgen. U verklaarde weliswaar stappen te hebben ondernomen om uw grond officieel terug te krijgen door regelmatig langs te gaan bij de gemeente en het kadaster, waar u te horen kreeg dat de autoriteiten daar niets aan zullen doen. U heeft evenwel vooralsnog geen juridische procedure opgestart (CGVS, p. 17). Het is dan ook voorbarig te stellen dat,

gelet op bovenstaande informatie, de regering al jarenlang zegt dat ze een compensatie zal betalen maar dat er uiteindelijk niets gebeurt (CGVS, p. 18).

Nu de families die volgens de staat uw grond mogen bewerken, wat u hen al ruim twintig jaar verhindert, btw moeten betalen op die grond en aldus beginnen te eisen dat u hen daadwerkelijk de grond laat bewerken, vreest u voor incidenten waarbij u verwond zou kunnen geraken (CGVS, p. 19-20). De ernst van deze vrees staat evenwel op de helling daar u eind 2015 vrijwillig met uw echtgenote terugkeerde naar uw huis in Albanië (CGVS, p. 6). Hoe dan ook betreffen dergelijke conflicten problemen van louter gemeenrechtelijke aard die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Bovendien heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u, indien er dergelijke conflicten zouden uitbreken tussen u en andere families in het dorp, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Albanië hierom een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaring waarom u niet bij de Albanese politie terecht zou kunnen, namelijk dat de politie redeneert volgens de wet 7501, is vooreerst achterhaald – uw laatste klacht dateert immers van 1993 – en slaat bovendien nergens op (CGVS, p. 20-21). De politie kan inderdaad geen uitspraak doen over een herverdeling van landeigendom, maar kan wel optreden bij eventuele conflicten / veiligheidsincidenten daarrond. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt nog dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling en het feit dat u gepensioneerd bent, staan niet ter discussie. Ook aan de vervolging van uw vader onder het communisme, wordt niet getwijfeld. Aan de door uzelf geschreven verklaringen kan geen enkele objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het attest van de gemeente Shkodër d.d. 11 februari 2016 werd opgemaakt op uw vraag en mist derhalve eveneens de nodige objectieve bewijswaarde. Hoe dan ook wordt aan uw verklaringen dat uw familiegrond werd herverdeeld op zich niet getwijfeld. De overige attesten kwamen hierboven reeds aan bod."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, hetgeen hier niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting". In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. In een derde en laatste middel menen verzoekende partijen dat er sprake is van een schending van hun rechten van verdediging en van "het principe van behoorlijk bestuur".

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift menen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat de bloedwraak nog steeds bestaat in het deel van Albanië waarvan zij afkomstig zijn en dat de plaatselijke overheid niets in het werk stelt om daaraan iets te doen, waardoor het leven van verzoekende partijen dan ook in gevaar is, bemerkt de Raad vooreerst dat het feit dat bloedwraak nog steeds bestaat in Albanië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. De Raad wijst op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen die ertoe leiden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met leden van de familie S., die in het verlengde zouden liggen van een bloedwraak tussen de families S. en E. Gelet op de ongeloofwaardigheid van deze problemen, is de bemerking dat de plaatselijke overheid niets in het werk stelt om op te treden in het geval van bloedwraak niet dienstig.

2.2.3. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat zij reeds heel wat meegemaakt hebben in een periode van meer dan twintig jaar en dat het dan ook evident is dat “*de perceptie van traumatische ervaringen door de tand des tijds kan evolueren en dat het geheugen hieronder lijdt*”, waardoor het dan ook normaal is “*(d)at er tegenstrijdigheden in data en vermelding van gebeurtenissen ontstaan*”, stipt de Raad aan dat van een asielaanvraag, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer in het bijzonder het ontvangen van anonieme dreigbrieven – in het geheugen van eerste verzoekende partij en haar ouders zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Voor zover verzoekende partijen voorhouden geheugenproblemen te kennen door de traumatische gebeurtenissen en het tijdsverloop – wat ook geldt voor de ouders van eerste verzoekende partij – merkt de Raad op dat zij ter staving van deze problemen geen medisch attest hebben bijgebracht, waardoor deze verklaring slechts als een blote bewering kan worden weerhouden en er door de Raad hoe dan ook geen rekening mee dient te worden gehouden. De in de bestreden beslissingen vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden aangaande de kern van de door hen beweerde problemen met leden van de familie S., met name de verschillende dreigbrieven die zij zouden hebben ontvangen en waarvan zij vermoeden dat ze gestuurd werden door leden van de familie S., die met bovenstaand verweer geenszins worden geneutraliseerd, tasten derhalve op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen met leden van de familie S. aan.

2.2.4. Verder stelt de Raad nog vast dat verwerende partij in verband met de door de vader van eerste verzoekende partij aangehaalde problemen met andere families uit zijn dorp in het kader van een grondconflict motiveert dat uit niets in zijn verklaringen blijkt dat hij het dispuut met de andere families rond zijn eigendom niet via officiële kanalen zou kunnen regelen en geen compensatievergoeding uitgekeerd zou krijgen. Wat betreft de vrees van de vader van eerste verzoekende partij voor incidenten met deze families waarbij hij gewond zou kunnen geraken, wordt door verwerende partij gemotiveerd dat dergelijke conflicten problemen van louter gemeenrechtelijke aard betreffen die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en dat haar vader bovendien niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij, indien er dergelijke conflicten zouden uitbreken tussen hem en andere families in het dorp, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden

zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Albanië hierom een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van desbetreffende motivering waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijft.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen menen dat hun rechten van verdediging en “*het principe van behoorlijk bestuur*” werden geschonden daar zij nooit de kans hebben gekregen om wat betreft de eventuele toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus hun argumentatie naar voren te brengen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 februari 2016 wel degelijk de kans kregen hun redenen uiteen te zetten waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten en waarom zij er niet naar kunnen terugkeren. Tevens werd hen aan het einde van hun gehoor tot tweemaal toe gevraagd of zij nog iets wensden te vragen of toe te voegen, waarop zij telkens negatief antwoordden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS A. B. d.d. 11/02/2016, p. 13 en gehoorverslag R. B. d.d. 11/02/2016, p. 8-9). Overigens brengen verzoekende partijen ook in hun verzoekschrift geen andere problemen aan dan deze die zij reeds tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal hebben aangehaald, waardoor zij niet duidelijk maken welke elementen zij niet naar voren konden brengen tijdens hun gehoor en waaruit zou blijken dat er ten aanzien van verzoekende partijen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend. Immers kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de familie van S. en werd daarnaast vastgesteld dat uit niets in de verklaringen van de vader van eerste verzoekende partij blijkt dat hij zijn dispuut met de andere families uit zijn dorp rond zijn eigendom niet via officiële kanalen zou kunnen regelen en geen compensatievergoeding uitgekeerd zou krijgen en dat hij zich voor wat betreft eventuele conflicten die zouden ontstaan omwille van dit dispuut niet of onvoldoende zou kunnen beroepen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 februari 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de familie van S. en dat uit niets in de verklaringen van de vader van eerste verzoekende partij blijkt dat hij zijn dispuut met de andere families uit zijn dorp rond zijn eigendom niet via officiële kanalen zou kunnen regelen en geen compensatievergoeding uitgekeerd zou krijgen en dat hij zich voor wat betreft eventuele conflicten die

zouden ontstaan omwille van dit dispuut niet of onvoldoende zou kunnen beroepen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT